

רב המכר מספר 1 של ה - Sunday Times

אחרונה החיה

ג'ולי ג'ונסון

אורגת הרוח

ג'ולי ג'ונסון

ספר ראשון בסדרת
שלטון השירים

מאנגלית: סיוון מדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'ולי ג'ונסון
אורגת הרוח

Julie Johnson
THE WIND WEAVER #1
Reign of remnants

Copyright © 2025. The Wind Weaver by Julie Johnson.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and The Israeli Association
of Book Publishers Ltd.

Map designed by
Julie Johnson and Alison Cnockaert
Title page art: Four elements © mountain beetle / Shutterstock

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-46-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לסטיבי ניקס, על כך שכתבת את השיר "Rhiannon".
ללא השראתו, ריה פליטווד – גיבורת הספר הזה –
לא הייתה קיימת.

מפתח

מקומות מרכזיים

1 בליטת היבלת	7 הגיא האדום
2 היער הנטוש	8 יער עיר־כוכב
3 גשר תי'ו	9 ערבות הצללים
4 מצר העופות	10 דסקיות הפחם
5 העמק	11 מדבר הקליפה
6 ביצת פרוגמייר	12 המישורים המייללים

ערים/שטחים מאוכלסים

6 נמל וינדווארד	1 המבצר האקריני
7 נמל ליווארד	2 היליוס
8 קלדרה	3 הוליוול
9 וינטייר	4 בלמיר
10 קולדקרוס	5 מצודת סימטריה

אנווין

פתח דבר

הדילול

שיר אנוויני על ההתקוממות

עידן בני התמותה החל
כשהתאסף צבא ברזל
ולצפון דהר

שלטון הפיי נשרף לאפר
כשדם קסום
ניגר

שמעו!

תמו תכסיסי עורמה
שהוליכו שולל
מלכים

נִדְפָּה הרוח הזדונית
שלחששה בין
העצים

שמעו!

מעתה גברים ישיתו
שלטון חרב
ואגרוף

בני מחצית יצודו
ולדם טמא
ישימו סוף

פרק 1

החבל משפשף את צווארי כמו שרשרת מוות.
הדופק שלי פועם בקצב אחיד ומהיר תחת העור העדין של גרוני.
עכשיו אין בי עוד פחד. הפחד הגיע מוקדם יותר, עם הידיים הפוצעות
וכלבי הציד הנוהמים שהתחקו אחריי באדמת הביצות הפראית. הוא
נעלם כשהשמש גלשה מעבר לקו האופק ונבלעה בעלטה מוחלטת.
מה אֵילִי נהג לומר?
פחד אומר שעדיין יש לך משוה לאבד.
עכשיו לא נשאר לי דבר מלבד חיי, והם לא שווים הרבה בעיני אף
אחד.

ודאי שלא בעיני השוכים שלי.
"היא ערמומית לא קטנה, הכלבה הזאת, הא?" קול מחוספס
לשמאלי פולט נביחת צחוק. "חצי מהיחידה שלנו גויסה להתחקות
אחריה. תריסר גברים. שלושה ימים היינו בכיזה הארורה, עם צרעות
ונחשים ועכבישים. שקענו עד הברכיים בבוץ ובטחב ומי יודע איזה
עוד חרא היה שם. אתמול איבדנו אותה לרגע והיא כמעט חמקה
מאיתנו." כדור רוק נוחת על לחיי. "פיה מטונפת."
קול אחר עונה – צעיר ומהוסס יותר. אולי טירון, שטרם נשחק
ממשחק הדמים הנצחי שבני התמותה להוטים כל כך לשחק. "היא
פשוט – צעירה מאוד."
"אל תיתן למראה החיצוני להשלות אותך, נער. אלה תעותעי
פיות. הם מסווים את טבעם האמיתי מאחורי פרצופים יפים וחיוכים
מתוקים, כמו פרח רעיל. אומרים שבימי קדם היו בני פיות שידעו

להטיל קסמי אשליה חזקים, לגרום לך לראות כל מה שבא להם. לגרום לך לחשוב שאתה מקפץ להנאתך בשדה מרגניות, כשלמעשה אתה על קצה צוק."

החייל הצעיר שואף אוויר בחדות. אני חשה את חרדתו, למרות כיסוי העיניים שלי.

"אל תדאג, בני. איש לא ראה קסמים כאלה במחוזותינו כבר מאתיים שנה כמעט." הקול המחוספס צוחק. "היצורים שאנחנו צדים, כמו הפרחחית הזאת, הם בעיקר בני מחצית. שאריות מלפני הדילול, לפני שהחוק אסר על ערבוב שושלות הדם. הם לא מכושפים יותר ממך וממני."

יש הפוגה בולטת בשיחה. דממה נפערת בין שני הגברים כמו פי מערה.

"זה לא אומר שהם חסרי ישע, כמובן," ממשיך החייל המבוגר יותר, בטון מתגונן, כמעט. "אם תהיה לה הזדמנות היא תעקור לנו את המעיים כשנישן. שלא יהיה לך ספק." "איך הצלחתם לתפוס אותה בסוף?"

"איתרנו אותה ליד הגיא האדום. העפרה בסלעים שם מבלבלת אותם. הם מאבדים את חוש ההתמצאות ולא יכולים לחשוב בהיגיון." הוא נושף אוויר בקולניות. "לכל אויב יש נקודת תורפה – אפילו לשפיצים מזוינים."

גופי מקשיח למשמע כינוי הגנאי, והכבלים נמתחים על חזי, אפילו שאני משתדלת לא לזוז. שפיצים. החיילים שלקחו אותי בשבי מרבים להשתמש בעלבון הזה, מסננים אותו לעברי בקולות נמוכים בעת חילופי המשמרות, זורקים אותו בשיחות חולין סביב המדורה. כאילו הם רוצים לצמצם גזע שלם לכדי המאפיין הפיזי הבולט ביותר שלנו – האוזניים המחוודות – כדי להקל על עצמם להצדיק את התנהגותם הברברית. בכל פעם שאני שומעת את המילה הזו מתעורר בי זעם אילם. כמו חייה פראית, צמאה לנקמה שלא תיפול בחלקי לעולם.

אלים שבשמיים, הבו לי נקמה בגלגול חיי הבא. "בעצם לא כזה קשה להרוג אותם. צריך רק למצוא את כלי הנשק

הנכון, "מתרברב החייל המבוגר בטון נוטף ידענות. "ברזל עובד הכי טוב, כמובן, אבל האלים יודעים שכל חפץ חד יכול לעשות את העבודה. שפיצים מדממים בדיוק כמו כל חיה אחרת ביער. אבא שלך לא לקח אותך לציד, בני? אף פעם לא הוצאת קרביים של איילה?"

"לא... אני... אנחנו..." החייל הצעיר מעביר את משקלו מרגל לרגל, ועלים מתים מתפצפצים תחתיו. "אנחנו חקלאים, המפקד. "חקלאים?"

"כן, המפקד. אנחנו משלמים מעשר על משק קטן ליד החוף. מגדלים בעיקר גרגירי קרח."

החייל המבוגר נושף בכוז. "בקרב הגרגירים שלך יהפכו לקרח, תאמין לי. קר רצח ליד ההרים הקימריים."

אני מדמינת את הסצנה מבעד לכיסוי העיניים. בסיס צבאי, חיילים מותשים אחרי שבועות בדרכים בתנאי מזג אוויר קשים. צלילי פצפוף נשמעים מהמדורה המגינה מהקור – והזאבים. ארוחת ערב פשוטה מתבשלת מעל הגחלים.

ריח בשר נישא אליי על גבי הרוח, וקיבתי מקרקרת במחאה. ארנבת, מן הסתם, או אולי שור. אולי חזיר בר, אם מישהו מהם מיומן בחץ וקשת. סביר להניח שיש ביניהם ציידים. גברים שיודעים להתחקות אחרי חיות, לא רק אחרי בני מיני. אילו היינו אכילים, הם בוודאי היו אוכלים גם אותנו.

החורף האחרון היה אכזרי.

אני תוהה לאיזו ממלכה הם שייכים, לאיזה מלך מבין המלכים היריבים הם נשבעו אמונים. אולי הם משרתים את המלך ששלח את צבאותיו לסייף והצית אש ביער אור-כוכב – ואיתו עלה באש הבית היחיד שהכרתי בחיי.

יד מושכת באזיקים סביב מפרקי כפות ידיי הפצועים. אני שומעת קול תסיסה שבריר שנייה לפני שהכאב מפלח אותי. ריח עורי החרוך עולה בנחיריי.

אני מריחה את בשרי נשרף.

אני מגייסת את כל שליטתי העצמית כדי לא לזעוק בקול – לא

אתן לחיילים האלה סיפוק כזה. אני נושמת עמוק, לוחצת את גבי בכוח לגזע העץ שאליו אני כבולה, ומנסה לא לאבד את ההכרה. אללים בשמיים, זה כואב כל כך.

"אתה רואה את השלפוחיות על העור שלה?" שואל החייל המבוגר. "אפשר לחשוב שנגעתי בה עם בול עץ בוער."

"כ-כן," מגמגם הצעיר. "אני רואה."

הברזלים מעוררים בי נחשול ייסורים שלא דועך, אפילו עכשיו, אחרי שמפרקי כפות ידיי נחרכו כמעט עד העצם. כל תזוזה קלה בשלשלאות מציתה דקירת כאב טרייה.

"מתי..." הטירון מכחכח בגרונו. "מתי עומדים ל...?"

"לתלות אותה? לא עוד הרבה זמן. המפקד סיית אמור להגיע לכאן

לפני חצות. הסרן אומר שאסור לנו לגעת בה עד שהוא יאשר."

"למה?"

"הם כנראה אוהבים לוודא הריגה. לבעוט באפר, לראות שאין תזוזה. בעיניי זה מיותר, אבל הפקודה מגיעה מהמלך אֶלְד, אז אני עושה מה שאומרים לי. תולה אותם, שורף אותם." אני שומעת פקק נחלץ וגרון גומע נוזל מבקבוק. ואז אנחת סיפוק. "יש הרבה אמונות טפלות בנוגע להריגת פיות. עוד תראה, נערי."

"כן..." הבחור הצעיר לא נשמע משוכנע. "כשהתגייסתי לא חשבתי

שנצוד בני מחצית. לא ידעתי שהם עדיין קיימים."

"אין הרבה בימינו. במיוחד באזור הצפוני של מחוזות התיכון.

לתושבי מחוזות הדרום יש... מנהגים שונים. תגיד תודה לשמיים שלא הציבו אותך בגבול הנפות. לא לבעלי קיבה רגישה, לפי מה ששמעתי. לא ששמעתי הרבה."

ליבי מקרטע. גם לאוזניי גונבו שמועות על מה שעושים לבני

מחצית במחוזות הדרום. לא במלואן. איליי נתן לי סקירה תמציתית ביותר ערב אחד על לגימת ויסקי חזק.

"יתכן שהם לא יהרגו אותך מייד, רִיָה, אבל הם יעשו לך דברים

שיגרמו לך לייחל למוות..."

אני מסיטה את מחשבותיי בכוח מהנתיב האפל הזה. הוא לא יוביל

למקום טוב.

"בני, תהיה בסדר כל עוד תשמור על הפה שלך, תשמור על קור רוח ולא תשאל שאלות. זה בדיוק כמו כל עבודה אחרת, בניגוד למה שהאספסוף באזור הזה אומר." האיש המבוגר מנמיך את קולו. "שמע, יש גברים שמקבלים בליטה במכנסיים כשהם רואים בני פיות מפרכסים תחת חבל התלייה. תאווה מסוג אחר, אתה מבין?"

"זה מתועב!"

"צודק. ועדיין זה נכון." הוא לוגם לגימה הגונה נוספת מהבקבוק. "פעם מזמן, כשהייתי עדיין בחור צעיר כמוך, היו באזור הזה הרבה יותר שפיצים. יום אחד היחידה שלי מצאה משפחה שלמה שהתחבאה במערות מתחת למפל מים. עור ירקרק ושערות כמו עשבי נחלים..."

עור ירקרק?

שערות כמו עשבי נחלים?

מאיפה הם לוקחים את השטויות האלה? ממעשיות ילדים? מלבד האוזניים שלנו, אין כמעט שום הבדל בין בני מחצית לבני אנוש. אבל כנראה קל להם יותר להצדיק הרג של מפלצות מיתולוגיות. להרוג יצורים, לא אנשים.

החייל מנמיך את קולו כמעט ללחישת. "היו לנו אבדות קשות במצור העופות. הקרב הכי רצחני במאה השנים האחרונות. והחיילים של סוֹרֶן המשיכו לזרום בהמוניהם. הם דחקו אותנו אחורה, שוב ושוב ושוב. המורל בצבא שלנו היה נמוך. היינו זקוקים לניצחון. אז כשבני הפיות האלה הזדמנו לידינו..."

צמרמורת קרה חולפת בגופי, למרות הכאב הנוצר במפרקי כפות ידיי. אני עוצמת עיניים מאחורי הכיסוי, ומשתוקקת לאטום גם את אוזניי, אילו רק יכולתי. אני לא רוצה לשמוע על טבח של משפחה תמימה. לא מסוגלת לשאת פרטים על אימא, על אבא, על ילדים שנקרעו לגזרים בידי חיילים שאיבדו את שפיותם בקרבות. לא כשהציפייה למוותי הקרב לוחצת בכוח על קנה הנשימה שלי.

מגף מתחכך באדמה, והאיש משתעל. "מה שראיתי ביום ההוא..."

בוא נאמר שלא שוכחים דברים כאלה. אפילו אחרי עשר שנים."

שוב שורר שקט לרגע. הבחור הצעיר לא אומר כלום, כנראה נאלם דום בגלל התרחיש המזעזע שעמיתו ציין. אני לא טיפשה – ברור לי

שהוא לא שותק מתוך אהדה כלפיי. סביר להניח שהוא פשוט עושה מה שאמרו לו – שומר את דעותיו לעצמו. הוא יהיה חייל מצוין.

הדממה מופרת כשיד טופחת על כתף. "אתה חיזור כמו רוח רפאים, בני. לך לאכול קצת בשר אייל לפני שהוא ייגמר. ותביא גם לי חתיכה, טוב? אני אשמור על האסירה."

אני שומעת צעדים מתרחקים, ואז גוף נשען בגניחה על עץ. מרחוק עולים מלמולי שיחה – חיילים אחרים זוללים ברעבתנות ארוחת ערב מסביב למדורה. כעבור רגע אני מזהה צליל גירוד קל של סכין על בול עץ. אני תוהה מה מכין החייל שנשאר לשמור עליי.

תחריט בשביל האל שהוא עובד? מתנה לאשתו שנשארה מאחור בארץ מולדתו? צעצוע שייתן לבתו הקטנה כשיחזור הביתה עטור ניצחון?

עשר שנים, הוא אמר. עשר שנות קרב. עשר שנים כחייל. עשר שנים של דם והרג.

מן הסתם יש לו חיים מעבר לכל זה. בטח יש לו משפחה שמחכה לשובו איפשהו. האם הוא יספר להם על בת הפיות שחיסל כדי להגן עליהם? יבדר אותם בתיאורי המפלצת שהשתלשלה מהענף, פניה מחליפות צבע ולשונה נשמטת מפיה, כמו מסכה גרוטסקית, מוארת באור לפידים?

הגיבור האבירי שקטל את החיה.

האח, הידד!

לאור מה ששמעתי אותו אומר לחייל הצעיר, לא נראה לי. הוא לא ייהנה מהמטלה, אבל יבצע אותה למרות זאת, יציית לפקודות הסרן שלו בלי לשאול שאלות.

הענפים חורקים מעליי כמו פעמון מוות.

אני שמחה שהם מתכננים להרוג אותי בשעות הלילה, תחת הכוכבים. משום מה יהיה נורא יותר למות תחת אור השמש, כשרוח קלילה מרעידה את העשב תחת כפות רגליי. צללים יספקו תפאורה הולמת יותר לשבירת מפרקתי.

לנשימתה האחרונה של ריה פֶּליטוּוד.

בת חסותו של איליי פליטווד המהולל.

יתומה.

בת פיות.

בת מחצית.

נידונה למוות.

שפיצית.

במובן מסוים זאת תהיה הקלה. סוף־סוף אזכה למנוחה אחרי חודשי מנוסה. מאז הוציאו להורג את איליי, מאז שרפו את יער אור־כוכב לאפר, ואיתו גם את הבקתה שלנו, לא נותר לי מקום מבטחים בעולם. לא נותרו זרועות חזקות ומגוננות שייפרשו לקראתי כששערי יסתבך בקוצים או כשקרוסולי ימעד על סלע בקרקעית הנהר. לא נותרה מיטה חמימה שאוכל לזחול לתוכה בערב סתיו קריר.

אין לי מושג היכן אני נמצאת. הלכתי לאיבוד שבועות לפני שהם החלו לצוד אותי, חיפשתי מקלט שכבר לא היה קיים, והתקיימתי על פטריות צמיגיות שחפרתי מהאדמה הדחוסה ודגי טרוטה שתפסתי בפלגים קרים כקרח. כשכפר נקרה בדרכי לפני חמישה ימים, עלה באפי ריח לחם טרי שנח על אדן חלון מאבן, ולא יכולתי לעמוד בפיתוי.

אני מקללת את עצמי על טיפשותי. אני יודעת מה איליי היה אומר אילו היה כאן. הלב מרכך אותך. הקיבה מחלישה אותך. עלייך להתעלם מהדחפים החולפים האלה, ולציית לשכל.

אבל ברגע של חולשה התעלמתי מהוראותיו. הרעב המכרסם שטש את חושיי וגרם לי לזלזל בסכנה. אני זריזה מטבעי, אבל ביום ההוא לא הייתי זריזה מספיק. כשזינקתי מקו העצים לעבר הבית הרעוע בשולי היער, לא שמעתי את עקב המגף נוקש על רצפת האבן בתוך הבית, או את דריכת החץ בקשת, עד שהוא שרק כחוט השערה מעל ראשי. ואז כבר היה מאוחר מדי.

לא הייתה דרך חזרה.

מהרגע ההוא ואילך נמלטתי על נפשי. רצתי ורצתי עד שריאותיי התרוקנו מאוויר, עד שהכוח אזל מגופי, עד שכפות רגליי היחפות החלו להותיר טביעות מדממות על הסלעים וגדות הנהר. הם התחקו

אחריי – תחילה תושבי הכפר, ואז החיילים שהם הזעיקו. התחקו אחריי ביער, בשדה, ולבסוף באדמת ביצות. כמעט הצלחתי לחמוק מהם ליד ביצה תוססת ומבעבעת, באזור שבו האוויר היה סמיך כמו סירופ ונחילי חרקים השחירו את שמש הצוהריים. כמעט.

לא יכולתי לדעת שהם דוחקים אותי לעבר ערוץ תלול. הגיא האדום, כך החיילים קראו לו, על שם צבע החלודה שלו. כי סלעיו מכילים מרבצי ברזל עשירים. כמות ברזל כזאת יכולה להתיש אותי אפילו ביום טוב – והיום ההוא לא היה טוב.

העפרה שאבה את כוחותיי בכל צעד, ובינתיים החיילים הלכו וסגרו עליי. רגליי נחלשו ואיימו לקרוס תחתיי. ידעתי שאפילו אם הן יחזיקו מעמד, לא יהיה לי לאן לברוח ברגע שאגיע לקצה הצוק. אלא אם כן אחליט לזנק ממנו ולצלול למעמקים עד שאמצא את מותי. במבט לאחור, עכשיו שאני קשורה לעץ, כבולה באזיקי ברזל שמאכלים את מפרקי כפות ידיי כמו אש, חבל תלייה עבה כרוך סביב צווארי ומדורת קבורה מצפה לי בעתיד הקרוב... אולי היה עדיף לקפוץ מהצוק. לפחות כך הייתי מביאה למותי במו ידיי. מבחירתי.

בחירתי האחרונה.

אלים אדירים, אני כל כך עייפה. החבל כבד כל כך שאיני מצליחה להשאיר את ראשי זקוף. אני רופסת תחת הכבלים ושמחה שאיליי לא יכול לראות אותי. הוא חונך אותי להיאבק. להיות נועזת. להיות נחושה, מפוכחת ואמיצה.

אכזבתי אותו.

אכזבתי את עצמי.

המחשבה הזו מעוררת בי חשק לבכות, אבל לא נותר בי מספיק כוח להזיל דמעות. אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה הכנסתי לפי פירור מזון או טיפת מים. לשוני יבשה כמו חול, והמחשבה על ארוחה חמה זרה לי ממש כמו הארץ שבה נלקחתי בשבי.

אני מנסה להתרכז למרות הכאב והתשישות שמייסרים את גופי.

מה החייל ההוא אמר?

המלך אלד.

מצר העופות.

הקרב הכי רצחני במאה השנים האחרונות.

מוחי המטושטש מכאב מכיל מפה מחולקת לממלכות רבות. אדמות פיאודליות שגבולותיהן זזים ללא הרף ומלכי הנייר שלהן משתנים לעיתים תכופות. מלכי נ"ר. כך איליי קורא להם – קרא להם. הם לא שולטים על פי זכות אלוהית, אלא מינו את עצמם לשליטים באמצעות דיו וקולמוס; התארים שלהם שבריריים בדיוק כמו מגילות הקלף שעליהן הם כתובים, ואפשר בקלות למחוק כל אחד משמות המלכים האלה ולהחליפו באחר.

אין טעם לשנן אותם, רטן איליי פעם, כשידיו הכמושות פרושות מעל אוסף המגילות העשיר שלו. הגבולות הארוכים משתנים אחרי כל קרב גדול...

למדתי את המפות האלה אולי מאה פעם, אבל ברגע זה זיכרוני מטושטש כמו ערפל, ואני לא מסוגלת להתרכז. שברי ממלכות נושרים במוחי כמו רסיסי מגן מנופץ לפני שאני מספיקה להרכיב אותם.

קארבג'.

איסטויד.

לורדייל.

נִיתִיה.

דיימיר'ה.

הנפות.

השמות מיטשטשים, אותיות הדיו נמרחות עד שאי אפשר לקרוא אותן. הן נעשות חסרות פשר. כך או כך נשמתי תיאסף לשמיים, לא חשוב איפה גופי נמצא. זו לא נחמה גדולה, ואף על פי כן אני נאחזת בה.

אני רחוקה מביתי, את זה אני יודעת בוודאות. הם לקחו אותי לאזור עקר ושומם. לא רק קר, אלא גם נטול חיים. אני לא מרגישה שום כוח רוטט באדמה תחת רגליי, לא שומעת לחישות עתיקות בין העצים הגוועים בחורשה. ואפילו אם היה כאן כוח כלשהו... נחלשתי כל כך במהלך המנוסה הנואשת, כשכלבי ציד דלקו אחריי במלתעות

נוקשות, חיצים שרקו מעל ראשי ולפידים התגודדו סביבי כאילו הייתי חיית פרא, עד שהוא בוודאי לא היה מביא לי תועלת.

אור שמש לא יכול לרפא פרח על סף מוות.

זה לא חשוב ממילא, אני אומרת לעצמי ולוחצת את גבי עוד יותר לעץ התלייה שלי. להב השומר מגרד את בול העץ במקצב מונוטוני, מונה את השניות שנותרו עד הוצאתי להורג. שום דבר לא חשוב עכשיו, ריה. בעלות השחר תהפכי לערמת אפר.

פרק 2

כנראה נרדמתי בשלב מסוים, כי אני מתעוררת בטלטה לקול נקישת פרסות. רוכב יחיד דוהר במהירות בין העצים. סוף־סוף המפקד מגיע.

האדמה רועדת תחת כפות רגליי היחפות כשהרוכב נכנס בסערה למאהל. שריון חוליות מדנדן ומגפיים נוחתים בחבטה כשהוא יורד מהסוס. אני לא רואה כלום בגלל כיסוי העיניים האדור, שאופף אותי בעלטה שחורה יותר מחשכת הלילה. אני כורה אוזן ומצליחה לקלוט רסיסי שיחה.

"כבוד גדול לקבל את פניך, המפקד סיית. כבוד גדול."
"בָּארוּז." תגובתו קצרה ונוקשה.

"המפקד, אם יורשה לי לומר, הטקטיקות שלך בקרב אִיגְרִי באביב הקודם היו מבריקות. הטינופות מניחיה חוסלו כמו שיבולים בקציר! לא ראיתי דבר כזה בכל שנותי כ –"

"סרן, אם הייתי רוצה שינשקו לי את התחת הייתי הולך לבית בושת. קח אותי לאסירה. ברגע זה."

"כ־כן, המפקד," מגמגם בארוז. "תכף ומייד."

קולות הצעדים מתגברים כשהם מתקרבים. אני נושמת עמוק ומתכווננת. ובכל זאת, ליבי מחסיר פעימה כשיד נשלחת ותולשת את הכיסוי מעיניי.

אור לפידים מסמא את עיניי אחרי שעות רבות בעלטה. אני ממצמצת כדי לסלק את כתמי האור מעיניי, אך ללא הועיל. כוכבים מתפוצצים בשדה הראייה שלי. אצבעות חזקות לופתות את שערי

המטונף וזוקפות את ראשי השמוט בניעור גס. ידו האחרת נסגרת סביב החבל ומושכת חזק עד שקנה הנשימה שלי נמעך ואני לא מסוגלת לנשום.

חשבתי שעברתי את שלב הפחד.
טעיתי.

הפרצוף שמתבהר בהדרגה לנגד עיניי מקפיא את ליבי. לפחות עד כמה שאני מצליחה לראות אותו מתחת לקסדה השחורה והכבדה. מגן אף ממתכת חוצה את פניו לשני חצאים אכזריים. גבות חדות ועבותות מתכווצות יחד משני צידי המגן, ומתחתיהן מביטות בי בלהט זוג עיניים כהות כל כך, עד שהן נראות כמו בורות חסרי תחתית. לאור הלפידים המהבהב הוא נראה כמו שד יותר מאשר כמו איש.

"איפה מצאתם אותה, בבית קברות?" אחיזתו בשערי מתהדקת עד שקרקפתי מתחילה לעקצץ. "היא מסריחה כמו פגר בן שבוע."
"בביצת פְּרוֹגְמִיר," אומר איש בעל זקן עבות שעומד משמאל למפקד. סרן בארוז. אני מזהה אותו מייד – הוא זה שהניח את החבל סביב צווארי כשהם תפסו אותי על צלע הצוק. הוא קשר את הקצה השני של החבל לאוכף שלו כשהם הובילו אותי למחנה, כך שנאלצתי לרוץ מאחוריו או להיגרר בכוח. אחרי קרוב לשעה, כשכפות רגליי המדממות כשלו סוף-סוף וקרסתי על האדמה, הוא שפשף את פניי בחרא של הסוס וצחק בחרווה חסרת מעצורים.

הצוואה היבשה עדיין מרוחה על שערי הבהיר ומכתימה אותו בצבע חום עכור. אפילו קיבה חזקה כברזל הייתה מתקשה לעמוד בסירחון כזה. נחיריו של המפקד מתרחבים מתחת למגן האף. שפתי מתהדקות בקשיחות, ועיניו הכהות סורקות אותי מכף רגל ועד ראש כאילו הוא חוקק כל פרט בזיכרונו – העור המצופה רפש ביצות, החצאית הנוקשה מלכלוך, העיניים הלטושות באימה.

"מצבה לא מזהיר במיוחד, הא?"

"שפיצית מזוינת, שלושה ימים רדפנו אחריה," בארוז מסנן ומביט בי בהבעה נוטפת כוז. "יש לה מזל שלא עשינו לה משהו גרוע יותר." כמה מהחיילים שעומדים בסביבה מהמהמים בהסכמה. העיונות

שלהם ניכרת היטב – וגם קוצר רוחם. הם להוטים לראות אותי משתלשלת מהחבל.

סיית לא עונה. הוא גם לא מפנה את מבטו לחיילים הכפופים לו. הוא מתמקד במפרקי כפות ידיי, שאזיקי הברזל הפכו לקרעי עור משופשפים ופיסות בשר חרוך. אני נתקפת סחרחורת מרוב כאב, או אולי דווקא מחוסר אוויר; הוא לא מרפה לרגע את אחיזתו ההדוקה בחבל.

בארוז מחייך ואני רואה בחטף שיש לו שיניים קטנות וחומות מלעיסת עלי טאיפיי. "ברזל הוא חומר נפלא, הא?"
 "להבא, בארוז, שים לב שהוצאות להורג כפופות לשיפוטי, לא לשיפוטך. אם תמסור לי שוב בת מחצית במצב כזה, אדאג שלא תוכל לשבת באוכף שלך בנוח במשך שבועיים."

הס נופל בקרב החיילים. זה לא איום סרק, והוא נשמע מבעית במיוחד כי הוא נמסר בטון אגבי לחלוטין, כאילו סיית דן במזג האוויר. הבעתו – עד כמה שאני מצליחה לראות אותה מתחת לקסדתו – חלולה כמו קולו, ומצמררת באותה מידה.

החיילים בקושי מסוגלים להביט במפקדם בלי להתכווץ בפחד. אלמלא הכבלים הייתי עושה כמוהם. מאחר שהחבל מהורק כל כך סביב צווארי אני לא מסוגלת לזוז – אפילו לא כשהוא מקרב את פרצופו כחוט השערה מפניי, ומתבונן בי כפי שזאב מביט בטרפו.

אם היה לי כוח הייתי נוגחת בו. יורקת עליו. או לפחות מביטה בו בזעם. אבל במצבי הנוכחי אני בקושי מצליחה להישאר בהכרה. ריאותי זועקות לאוויר. פיצוצי האור חזרו לשדה ראיתי, והעולם מסביבי הופך לכתמים מטושטשים.

אם סיית מבחין במצוקתי, אין סימן שזה מטריד אותו. "אמרת שיש בה משהו..." הוא אומר בשקט, "מוזר".

"כן, המפקד." בארוז בולע רוק בחשש ומתקרב קצת. "יש על העור שלה סימן דיו משונה. סמל רוע, אם אתה שואל אותי. אני צד שפיצים כבר שנים ובחיים לא ראיתי דבר כזה."

סיית, שבקושי זז ברגעים האחרונים, קופא עוד יותר למשמע דבריו. "איזה מין סימן?"

"בהתחלה חשבנו שזה סימן עברות. הוא בולט כמו רקמה צלקתית, אבל שחור כמו הזין של השטן." זה משעשע כמה מהחיילים, אם כי נימה לחוצה מתלווה לגיחוכיהם. "אולי זה קעקוע," ממשיך בארוז. "אבל אפילו לאומני הדיו הטובים ביותר בקארבג' אין מיומנות כזאת. תסתכל בעצמך. שם, מתחת לשמלה שלה, בדיוק בין ה-" בארוז משתנק ומשתתק כשראשו של המפקד מסתובב לעברו.

"מתחת לשמלה שלה?" הוא מחכה, ונדמה שהאוויר עצמו קופא, כמו רגע לפני צניחת גיליוטינה. "לא ידעתי שאתה בודק את האסירים שלך באופן קפדני כזה, סרן."

"זה לא היה – אנחנו לא –" כתפיו של בארוז מקשיחות למשמע הרמיזה. הוא מחוויר תחת מבטו החדוד של סיית. "ראינו אותו כשתלינו את החבל על הצוואר שלה, זה הכול. אבל כשאחד החיילים שלי נגע בו..."

בארוז מנענע את ראשו, כאילו עדיין קשה לו לפענח מה קרה כשסגנו קרע את חזית השמלה שלי כשהיינו על קצה הצוק והפשיל את הכותונת הדקה שלבשתי מתחתיה, כך שגופי נחשף לעיני כל הפלוגה.

כוונותיו של החייל – ניצוץ הזימה בעיניו הבהיר לי היטב מה הוא תכנן לעשות – סוכלו ברגע שאצבעותיו התחככו בכתם הלידה המשונה שלי.

"מה זה?" הוא מלמל, והבל פיו המסריח נשב עליי כשהוא רכן והושיט שתי אצבעות במורד עצם החזה שלי, שהתרוממה ושקעה במהירות כשהתנשפתי בפאניקה. לפני שהספקתי להירתע ממגעו, התעורר משהו בחזי והתפרץ החוצה – אני לא יודעת מה, אלא רק יודעת שהוא נמצא שם, שהיה שם זמן רב וחיכה לתקוף, כמו נחש שדרוך להכיש בשעת הכושר. החייל מעד לאחור כאילו חטף כוויה והחזיק את ידו בגניחת כאב שהדהדה שוב ושוב ברחבי הגיא האדום, כמו מקהלה מיוסרת.

הייתי המומה כל כך כשראיתי אותו מתפתל על האדמה מולי, עד שלקח לי רגע לזכור להתעטף שוב בכותונת, ולכסות את הסימן המסולסל. כשקשרתי מחדש את שרוכי שמלתי באצבעות רועדות

נגעתי בו בזהירות, כי חששתי שהוא יהיה לוהט. אבל הוא היה קריר כתמול שלשום – קר טיפ־טיפה יותר משאר גופי, כמו שהיה תמיד, אפילו כשקדחתי מחום או אימצתי את גופי.

מבטי החיילים נדרו ממני לחברם הפצוע, ובחזרה אליי, וחשש הציף את עיניהם. כאילו תקפתי אותו בכוונה. כאילו אני עלולה לתקוף גם אותם. אילו רק יכולתי.

כוח כזה היה עוזר לי מאוד במצבי הנוכחי. אבל למען האמת, לא עשיתי שום דבר כדי לחרוך את קצות אצבעותי של החייל. לא בכוונה, בכל אופן. גם לא יכולתי לשחזר את התופעה הזו לאחר שהחיילים כפתו אותי באזיקי ברזל – והפעם נזהרו מאוד לא להניח יד במקום הלא נכון – והובילו אותי למחנה הזה.

"בוא, אראה לך," אומר בארוז פתאום ושולח יד לחזית שמלתי. גופו מהלך האימים של סיית מתייצב מול הסרן וחוסם את דרכו לפני שאצבעו נוגעת בי. "אתה לא תיגע בה."
"אני רק מנסה לעזור! אם היית רואה מה זה עשה לסגן שלי –"
"אתה לא תיגע בה."

הפתעה ניצתת בפניו של בארוז, ומתחלפת במהירות בטינה מפעפעת. הוא לא אוהב שגוערים בו. וממש לא אוהב להיות כפוף למפקד בכיר ממנו במחנה שלו־עצמו. אבל הוא יודע שלא כדאי לו להמרות את פיו של סיית. הוא חושק את שיניו הקטנות, מבליע את מרמורו ונסוג צעד אחד לאחור.

בגלל הכבלים ההדוקים והמכאיבים אני לא מסוגלת להירתע כשסיית מושך ביד אחת את צווארון שמלתי ומתיר את השרוכים במיומנות. המבטים הרבים מהקהל לוחצים עליי, אם כי גופו האדיר מסתיר מעיני את רובם. ליבי הולם חזק כל כך תחת צלעותי עד שהוא בטח שומע אותו.

אוויר קר נושב על הקו העליון של שדיי כשהמפקד מפשיל את שמלתי התחתונה – רק סנטימטרים ספורים, לא יותר מהדרוש – עד שהחלק העליון של כתם הלידה המשולש נחשף. מבוכה ואימה רוחשים בגופי. הייתי משתנקת אילו יכולתי, אבל היד המונפת מעל

ראשי עדיין מהדקת את החבל, כך שאני מסוגלת להכניס לריאותיי רק קמצוץ אוויר.

אני מתבוננת בפניו כשהוא בוחן את הסמל המשונה, ומנסה לפענח את הבעתו. אלא שהוא לא עוטה שום הבעה. פניו חתומות וכוונותיו מסתוריות בדיוק כמו הסלסולים השזורים שזוכים לעיונו המעמיק.

אני מפצירה בסימן לתקוף אותו, כמו שתקף את החייל על קצה הצוק; מייחלת שנחש הכוח יתעורר מרבצו שוב ויפצע את האויב החדש שעומד מולי. הוא לא מציית. הוא נשאר קריר ודומם בחזי ולא שולף את גיביו. לא חושף את סיבת קיומו, כפי שמעולם לא חשף מאין הגיע.

איליי אמר שהסימן התנוסס עליי ביום שבו הוא מצא אותי – תינוקת בת יומה עם ציצת שיער לבנה, עיניים משונות וסמל מסתורי על החזה, שצבעו הכהה נראה כמו רסיס משמי הלילה.

כדאי לכסות אותו, ריה, הוא אמר לי שוב ושוב, עד שהמילים יצאו לי מהאף עוד לפני יום השם החמישי שלי. אנשים עלולים לחשוב שזה סימן מקולל, ילדתי.

אחרי מה שקרה על קצה הצוק, נראה לי שהם צודקים.

סיית בוחר בתבונה להישמע לאזהרה של בארוז ולא נוגע בי. אבל מבטו החד כמעט צורב את בשרי כשהוא מיישר לאט את שמלתי, ואצבעותיו הזריזות רוכסות את השרוכים בן רגע. לא ברור לי למה הוא טורח – הרי בקרוב אהפוך לערמת גחלים – אבל אני שואבת הקלה משונה מהידיעה שלא אכלה את רגעי האחרונים בעולם כשגופי החשוף מבדר חבורת זרים.

"הלפיד," סיית נובח פתאום, ושולח את ידו הפנויה לשמאלו בלי להסתכל. "תן לי אותו. אני צריך אור."

טירון צעיר מתקדם ומושיט את הלפיד בזרוע רועדת. אני נאבקת בכבלים כשסיית מקרב אותו אל פניי, אבל הם נשארים הדוקים. הלהבה מסנוורת ולוהטת באופן בלתי נסבל. עורי מעקצץ בציפייה לכאב, ולרגע הפאניקה מטהרת את מוחי ממחשבות.

הוא עומד להעלות אותי באש, כאן ועכשיו.

עיניי נעצמות מאליהן כדי לא לראות את פני האויב, את גורלי

הבלתי נמנע. אבל הלפיד לא מתקרב אליי יותר. במקום זה נשמעת נהמה מתוסכלת, וסוף-סוף סיית משחרר את החבל סביב צווארי. אוויר זורם לגרוני וממלא את ריאותיי המיוסרות. נשימותיי הכבדות מעוררות גיחוכים בקרב החיילים הצופים.

"בקושי יש טעם לתלות אותה," מעיר בארוז. "היא כבר חצי מתה. לדעתי חבל על החבל." גוש רוק ניתן לעברי. אני לא טורחת לבדוק איפה הוא נוחת. אני עדיין מנסה להסדיר את נשימתי. לפני שאני מספיקה לגמוע מנה נוספת של אוויר נוחתת יד גדולה על כתפי ומנערת אותה. הטלטלות החזקות של סיית מעידות על קוצר רוחו ומרעידות את עצמותיי.

"פִּקְחִי עֵינַיִם."

אני בקושי שומעת את הפקודה מעל פמפומי הדופק הרועמים בין אוזניי. אחיזתו בכתפי מתהדקת עד כאב. חבורות נוספות יופיעו עליי לפני עלות השחר – אם עדיין אהיה בחיים.

"פִּקְחִי עֵינַיִם."

אני מצייתת ומציצה בו מבעד לחריצים צרים. המפקד מניף את הלפיד בידו ונועץ בי מבט חודר ומבעית. הוא ענק – חזהו רחב והוא גבוה כל כך עד שהוא מסתיר ממני את רוב העולם. דמות מעוררת פלצות. אני מגייסת כל טיפה מאומץ ליבי המקרטע כדי להישיר את עיניי למבטו הצורב.

הוא רוצה להסתכל לי בעיניים כשיקטול אותי? לראות את אופן דועך כשלהבו יינעץ בין צלעותיי?

אני מסרבת למצמץ. אם זה הרגע האחרון בחיי, אחיה אותו בעיניים פקוחות. אני מתכוננת לקראת הכאב, אבל אז –

פיו המתוח של סיית נשמט לרגע, אבל הוא מכסה על המעידה מהר כל כך שלא הייתי מבחינה בה אלמלא הוא עמד קרוב כל כך. ההבעה אומנם נעלמת מייד, אבל נדמה לי שזיהיתי בה... מעין תדהמה.

האם אכן הייתה זו תדהמה?

"לא ייתכן," הוא לוחש בטון מבשר רעות שמעביר צמרמורת בגבי. "סליחה, המפקד?" אומר בארוז כמה צעדים מאחוריו. "לא שמעתי

מה אמרת."

"שום דבר." הנוקשות הרגילה חוזרת לקולו של המפקד, אבל הוא לא מסתובב להביט בסרן. הוא עדיין מביט בעיניי, מחפש בהן רמזים כלשהם. עיניו לא מסגירות דבר. זוג בריכות כהות שלא נשקף מהן דבר, מלבד אור הלפיד המהבהב שהוא מחזיק בידו. קל יותר לנחש על מה פסל חושב.

מבטינו ממשיכים להצטלב לרגע ממושך. אצבעותיו, שאוחזות עדיין בלפיד, מתהדקות באופן בלתי מורגש, כמעט. שוררת דממה, ואני לא ממש רואה אלא מרגישה שהוא שואף אוויר כהכנה לקראת משהו.

"אז תולים אותה או מה?" שואל בארוז בעייפות. "כבר כמעט חצות ואנחנו יוצאים לקו החזית הדרומי עם עלות השחר. המלך אלד הזעיק תגבורת. האספסוף מניחיה מתחיל לעשות צרות בקו הגבו –" הסרן לא מסיים את המשפט. המילה גבול גוועת בגרונו כשחרבו של המפקד ננעצת בו ומבתקת את קנה הנשימה שלו באבחה נקייה אחת. אפילו לא ראיתי את סיית שולח יד ללהב החגור על גבו. כפי הנראה, גם עמיתיו לא הבחינו בזה. הכבשים לא ידעו שזאב מסתתר בקרבן.

סיית מסתובב עוד לפני שהראש של בארוז נוחת על הקרקע – לפיד ביד אחת, חרב באחרת – ונועץ את הלהב בשני החיילים הקרובים ביותר ללא קושי, כמו שמזמרה חותכת גבעול פרח בגינה. לאחר סיבוב נוסף, שני חיילים נוספים נושרים על הקרקע כמו עלי כותרת נבולים.

חמישה הרוגים תוך שבריר שנייה.

כשהחיילים הנותרים מבינים מה קורה ומתחילים לשלוח את ידיהם אל כלי נשקם, כבר מאוחר מדי. סיית פועל מהר כל כך עד שאי אפשר לעקוב אחר תנועותיו, ודאי שלא לבלום אותן.

אחד החיילים חוטף את הלפיד הבוער בפנים, ופולט צרחה מחרידה שמפלחת את הלילה. שישה אחרים חוטפים פגיעות מדויקות בצוואריהם מפגיונות קטנים, צונחים כמו אבנים ודמם ניגר על האדמה. האחרים פונים ונמלטים בריצה מהירה ליער החשוך, אבל הוא צד אותם ומחסל אותם במיומנות קלילה האופיינית לרוצח מלידה.

כשסיית יוצא לצוד את טרפו ביש המזל, אני נשארת לבד לראשונה זה זמן רב. אני עדיין כבולה לעץ, מוקפת בגופות הגברים שלקחו אותי בשבי, אבל הפחד לא מניח לי להרגיש הקלה. בשקט הפתאומי שנפל אני שומעת את פעימות ליבי הרועמות וחוששת שליבי יזנק מחוץ לצלעותי, ייתלש מחזי וייפול לרגליי.

עיניי הלטושות באימה סורקות את המחנה החשוך. החייל המת הקרוב אליי ביותר הוא לא יותר מנער. עיניו פקוחות ובוהות בעיוורון בשמי הלילה. האם הוא היה הטירון הצעיר ששמעתי מבקש עצה, לפני שעות ספורות בלבד? אני יודעת שזה לא משנה, אבל לא יכולה למנוע מרגשי אמפתיה לא מוצדקים לרסק את ליבי.

הוא היה צופה בשמחה בתלייה שלך, ריה, אני גוערת בעצמי בחריפות. מתי נעשית חלשה כל כך?

אין לי זמן לשקוע בצער מטופש – אפילו לא על הקורבנות החפים מפשע. יש לי בעיות גדולות יותר. סיית אומנם הרג את שוביי, אבל הוא לא בא להציל אותי. בזה אין לי ספק.

לפני שעוברות חמש דקות הוא חוזר לקרחת היער, גלימה מתנופפת מאחוריו כמו גלימת קוצר ממעשיות ישנות, וקסדת הכסף הכהה שלו בוהקת לאור הירח. הוא אוסף את פגיונותיו במיומנות מצמררת מעורקי הצוואר של החיילים המתים ומחזיר אותם בזה אחר זה לחריצים בחגורת הנשק החגורה במלכסן על חזהו. הוא אפילו לא מתנשף.

החרב הרחבה בידו מצופה דם כהה. לאורה העמום של המדורה הגוועת אני רואה אותו מנגב אותה על גופתו ערופת הראש של בארוז. כשהלהב נקי ומבריק, סיית מזדקף למלוא קומתו ושואף שאיפה עמוקה שמרחיבה את חזהו.

אט-אט ראשו מסתובב לעברי. האוויר נתקע בגרוני כשעיניו ננעצות בעיניי ומרתקות אותי למקומי אפילו יותר מהכבלים על מפרקי כפות ידיי. הוא סוגר את המרחק בינינו בשני צעדים ומתייצב מולי. אני מנסה לא לצרוח כשהוא מניף את החרב, אבל יללת אימה רפה נפלטת מפִּי.

הצליל מקפיא אותו. אחת מגבותיו מתרוממת, כאילו הוא מופתע,

אם כי פיו נשאר קפוץ בקשיחות. אנחנו מתבוננים זה בזה לרגע, ושנינו עוצרים את נשימותינו באוויר הלילה השקט. נו כבר. אני מגייסת את שיירי אומץ ליבי כדי להביט בו בתעוזה. תעשה את זה וגמרנו.

כאילו בתגובה לאתגר האילם, ידו וזה ומנחיתה את הלהב בתנועה חלקה. לא על צווארי, אלא על חבל התלייה הכרוך סביבו. כשהחבל נשמט על הקרקע חרבו נעה שוב, והפעם מבתקת את הכבלים סביב פלג גופי העליון.

ברגע שאני משתחררת סוף־סוף אני קורסת נכחי על האדמה. רגליי לא מסוגלות לתמוך במשקלי, ומפרקי כפות ידיי, הכבולים עדיין באזיקי ברזל, לא מרככים את הנפילה. כאב עז ניצת ברקתי כשראשי נחבט באדמה הקשה. ריאותיי מתרוקנות בבת אחת, ואני מתאמצת לגמוע אוויר כשגופי שרוע על הקרקע.

כשאני מצליחה לפקוח עיניים אני מגלה פרצוף מוכר עם זקן עבות ולחיים מחוטטות היישר מולי. ראשו הערוף של בארוז קרוב כל כך עד שהוא כמעט נושק לפניי. אני מייללת ומתהפכת, ומנסה להתרומם על ידיי הכבולות בתנועות בהולות ומגושמות. האדמה מתחתינו ספוגה בדם החיילים. אני משתדלת לא לשים לב לכך כשאני גוררת את עצמי בקרטוע, גורפת עפר ועלים כמושים בידיי וחולפת בדרך על פני חלקי גופות ושורשי עצים. כל תנועה מייסרת את מפרקי כפות ידיי הפצועים.

"קומי."

הקול שנשמע מעליי מדבר בקרירות. אני מחליטה להתעלם ממנו. נדמה לי שאני שומעת אנחה, אבל אני לא בטוחה. אני מרוכזת לחלוטין בניסיוני העלוב להימלט. אני צולחת שתי גרירות נוספות ואז סיית מתכופף, לופת את שערי ומקים אותי בכוח על רגליי. אני זועקת בכאב, אבל הוא לא מרפה, אלא גורר אותי אחריו כאילו אני כלב ציד סורר.

אנחנו חוצים את קרחת היער תוך רגעים ספורים ומשאירים מאחורינו את הגברים הטבוחים והמחנה המסודר. המדורה כמעט כבתה, וכעת אין מי שיבעיר אותה מחדש. בשולי קרחת היער סוסים

אחדים מלחכים עשב תחת עץ. לרובם יש פרוות אפורות מנומרות וזרוביות לבנות רכות, אבל סוס אחד מתבלט ביניהם – רמך חסון בצבע שחור מבריק, הסוואה מושלמת לרכיבה לילית. הוא גבוה בכמה וכמה סנטימטרים משאר הסוסים, ומצויד באוכף משוריין שמתאים לשדה קרב. לוח שריון מכסה את אפו הרחב.

אין לי ספק לאיזה רוכב הוא שייך.

סייט מרפה משערי, אבל רק כדי להשליך אותי בגסות על אחורי הסוס הענק עם פניי למטה – רגליי משתלשלות מצד אחד, וידיי הכבולות מהצד השני. כעבור כמה שניות רצועת אוכף מעור נקשרת ביציולות סביב בטני ומרתקת אותי למקומי.

אני תשושה מכדי למחות על התנוחה המשפילה.

נוכחותו המאיימת של המפקד נעלמת לרגע כשהוא משחרר את הסוסים הקשורים. אני שומעת במעומעם שהוא מצקצק בלשונו, ואת כף ידו האיתנה סוטרת על אחורי הסוסים בזה אחר זה. נקישת הפרסות השוקקת דועך כשהסוסים נוטשים מאחור את המחנה, ואת אדוניהם המתים. אני מקווה שהם ייהנו מפרישתם המוקדמת לגמלאות, וימצאו שלווה אי-שם באזור פראי כלשהו. הם לא ייאלצו שוב לשאת רוכבים לשדות קרב, או לציית לגחמותיהם של מלכים צמאי דם. כעת מצפים להם רק אור שמש ורוח ושרות מרעה אינסופיים.

לצערי אני לא יכולה לצפות לגורל שלו כזה.

המפקד מזנק על האוכף בגניחה שקטה, מקיש בעקביו על כסלי הסוס, ואנחנו פוצחים בדהירה לתוך האפלה.

פרק 3

לא קל לי להירדם כשאני שרועה על גב הסוס, ובכל פעם שפרסותיו חובטות באדמה עצמותי משקשקות כמו פטיש נפחים על סדן. ולמרות זאת תשישותי כנראה גברה על חוסר הנוחות, כי כשאני פוקחת עיניים, אור השחר מוסיף גוון ורוד לשמיים. אליהם, כל גופי כואב.

אני מרגישה סחוטת כמו סמרטוט רצפה. רופסת וקהת חושים. הרצועה הדוקה כל כך סביב בטני עד שקשה לי לשאוף אוויר. אני לא רואה הרבה מלבד כסל הסוס המשומן מתחתיי, עקב מגפו של שובי בארכוף מכוסה בוך, והקרקע, שמחליפה צבעים במהירות מתחתינו. אנחנו דוהרים במרץ. צפונית-מערבית, לפי מיקום השמש בשמיים האפרוריים. אנחנו מתרחקים מאזור הביצות והיער, אם כי אין לי מושג לאן. אני מנסה להיזכר בכל בדל מידע שהחיילים אמרו אתמול בלילה. מה בדיוק בארוז אמר?

אנחנו יוצאים לקו החזית הדרומי בעלות השחר. המלך אלד הזעיק תגבורת.

אלד הוא מלך ה...?

הגלילות?

לא.

דיימיריה?

לא.

וסטלייק?

לא.

אני מקללת את זיכרוני הגרוע. מקללת את עצמי כי לא הייתי תלמידה טובה יותר. מקללת את איליי כי לא החדיר בי את הידע הזה במקל אלא במילות עידוד רכות.

המחשבה על איליי מאיימת להציף את עיניי בדמעות. הוא הגן עליי במשך שני עשורים. אם הוא היה כאן עכשיו – אם עדיין היה בחיים – היה כואב לו לראות אותי במצב כזה. בובה מטונפת ושבורה, שבויה בידי האויב שממנו ניסה להגן עליי כל חיי. לשמחתי אין בי מספיק כוחות כדי לבכות.

השמש מתרוממת בשמיים כשפרסות הסוס ממשיכות להקיש בקצב אחיד. אין לי שמץ של מושג באיזה אזור אנחנו נמצאים. אֶנוּיִן היא ארץ רחבת ידיים, ועד השבועות האחרונים ראיתי מעט מאוד ממנה. סיהייבן – היא לשון יבשה מבודדת, כשמה כן היא, מקום מפלט מהים, ובה גרתי מאז איליי מצא אותי עטופה בחיתול בסלסילה על החוף הלבן, ועד הלילה שבו הצבא פלש לביתנו עם לפידים בוערים. מעבה היער כבר מאחורינו. אין עוד זכר לעצי האדר והמִילָה התמירים שסככו עליי בחורש האחרון. כאן העצים פחות צפופים – חורשה דלילה עם כמה עצי אורן, ומרבד מחטים בצבע נחושת בהיר מכסה את האדמה הצחיחה.

כשאנחנו עוצרים סוף-סוף זו כמעט שעת צוהריים. מרוב תשישות אני לא מסוגלת לזקוף את ראשי כדי לסקור את הסביבה. אני מרגישה שסייט משנה תנוחה על האוכף, ואז שומעת חבטה עמומה כשמגפיו נוחתים על הקרקע. הם נכנסים לטווח ראייתי כשהוא מתחיל להתיר את הרצועה שכוכלת אותי למקומי, ואני מבחינה בפשטותם.

בלי דורבנות, בלי חרטומי פלדה. שכבת אבק עבה על השרוכים. עור שחוק מכמה עונות שימוש. זה מפתיע. הייתי מצפה שחייל במעמדו יוכל להקיש באצבעותיו ולקבל ציוד חדש מתי שמתחשק לו. "רדי."

קולו העמוק צרוד מחוסר שימוש ונטול חביבות. אני מנסה להכריח את איבריי לזוז, אבל הם נוקשים מכדי לשתף פעולה. אני נשארת תלויה על אחורי הסוס בתנוחה עלובה שמעקמת את גבי לזווית לא טבעית. אני חוששת שלעולם לא אצליח ליישר אותו לגמרי.

סייט נאנח, וללא טיפת עדינות דוחף את אמצע גופי. צווחת בהלה נמלטת מפי כשאני מחליקה לעבר זנב הסוס, ומאחר שאני חלשה מכדי לעצור את עצמי, אני נופלת ארצה. אני נוחתת על הגב ועוננת אבק ניתזת לאוויר. מרבד מחטי האורן מרכז מעט את הנחיתה, ובכל זאת עוצמתה מרוקנת את ריאותיי מאוויר. אני ממשיכה לשכב כך זמן ממושך, ולא מסוגלת לעשות כלום, חוץ מלבהות בשמיים החיוורים, ומדי פעם לגנוח בכאב.

סייט מוביל את הסוס לפלג סמוך. אני שומעת את שניהם שותים לרוויה, ולשוני היבשה מלחכת את שפתיי בקנאה. חלק ממני – קטן ככל שיהיה – מצטער שסייט לא הרג אותי במחנה. אני לא בטוחה למה הוא מחכה. אולי הוא מתכנן לסחוב אותי איתו עד שאגווע בצמא ואהפוך לשלד.

זה יהיה מוות איטי.

לפתע מופיע מעליי צל וחוסם את השמש. שובי חזר. עיניי נפקחות ומתקבעות על עיניו. הן שחורות, אפילו לאור שמש הצוהריים. הוא עדיין חובש את הקסדה הכבדה, והיא מסתירה את רוב תווי פניו. מגן האף המתכתי מסתים בשפיץ חד, ומשווה לו מראה נחשי, כמו דרקון שמסתובב חופשי בחיק הטבע. הוא מביט בי מלמעלה, וזווית פיו מתעקלת בסלידה, או אולי בבוז.

אלים אדירים, כמה אני שונאת אותו.

נאד מים מעור נוחת על הקרקע ליד ראשי.

"שתי."

אני לא שולחת לעברו יד. לא מזיזה אף שריר. אני מעדיפה למות מצמא מאשר לציית לפקודותיו. זה אומנם טיפשי, אבל הסרבנות הקטנה הזו היא גרגיר האוטונומיה האחרון שנשאר לי.

"איך שאת רוצה." הוא מושך בכתפיו ומתרחק. מילותיו הבאות נישאות אליי על גבי הרוח, כאילו נזכר להגיד אותן ברגע האחרון. "לא נעצור שוב עד רדת הלילה."

נדרשים לי שלושה ניסיונות כדי להזדקף לשיבה, ואיבריי הדואבים צורחים במחאה לכל אורך הדרך. אני מסוחררת מכאב ומחוסר מזון, אבל איכשהו עולה בידי למשוך את נאד המים לחיקי.

אזיקי הברזל משקשקים ונושכים את עורי הפצוע כשאני מרימה את הנאדר לשפתיי ולוגמת לגימה הגונה.

למים יש טעם גן עדן.

אני מריקה את הנאדר במהירות מביכה. קיבתי מוחה על תחושת המלאות המשוונה אחרי זמן רב ללא מזון ומשקה, אבל אני עדיין צמאה להחריר. אני שולחת מבט לפלג המפכפך מעבר לסלעים המכוסים טחב, ושוקלת לגרור את עצמי לגדה ולהחיות את נפשי בכמה לגימות נוספות. אולי אם אחזיר לעצמי מספיק נוזלים, ראשי יפסיק להסתובב. ואם ראשי יפסיק להסתובב, אולי אצליח להבין לאן סיית לוקח אותי... ולחשוב על דרך לברוח לפני שנגיע... ו...

ללא אזהרה אני מוקמת על רגליי ונאדר המים הריק נחטף מידיי. יללת המחאה שלי הופכת לאנקת בהלה, כשיד גדולה נוחתת על כתפי ולופתת אותה כמו מלחציים.

"הגיע הזמן ללכת," סיית אומר חרש ומושך אותי בחזרה לעבר הסוס שלו. אני מנסה לנטוע את רגליי בקרקע, אך ללא הועיל. הוא הורף את ניסיונות ההתנגדות שלי ללא קושי, כאילו הוא מסלק חרק טורדני שמזמזם ליד אוזנו. לפני שאני מספיקה להביע התנגדות הוא מניף אותי מהקרקע ומשליך אותי בחזרה על הסוס. המים מיטלטלים בכבדות בקיבתי כשהוא קושר אותי בתנועות מכניות ומשועממות, כאילו הוא מעמיס על הסוס שק תבואה.

לאחר שהוא מתיישב באוכף הוא מצקצק בלשונו. הסוס מגיב מייד ופוצח בדהרה מטלטלת שמייסרת כל פינה בגופי החבול.

את רק צריכה להחזיק מעמד עד רדת הלילה, אני אומרת לעצמי ומנסה לא לטבוע בייאוש. את יכולה לעשות את זה, ריה. אבל הלילה רחוק מאוד.

בשלב מסוים אני נעשית מודעת לעובדה שאני חולה מאוד. החום התגנב תחת הצמא והתשישות, והסווה את עצמו היטב בין כל שאר הכאבים והמיחושים שייסרו את גופי. אבל כששעות אחר הצהריים

מתקרבות לסופן אני לא יכולה להתכחש לחום שבוער בעורקיי, למרות האקלים הצפוני הקריר באזור שבו אנחנו רוכבים. עורי מתלהט ומצטנן לסירוגין. אני מתחילה להכיר תודה על הרצועה שכובלת אותי; בלעדיה אני עלולה ליפול בשל גופי הרועד. אני לא רואה שום טעם לספר לשובי על מצבי. הרי איך הוא יגיב אם אספר לו?

בואי נקים מחנה. אביא לך מרק חם ואלטף את שערך עד שתבריא, כמו שאיליי נהג לעשות כשהיית קטנה. משום מה זה לא נראה לי סביר.

דמדומי הערביים עדיין לא החלו כשאנחנו עוצרים בפתאומיות בקצה היער, בנקודה שבה העצים מתחלפים בשביל עפר רחב. אני תוהה אם אנחנו עומדים להקים מחנה מוקדם כל כך, אבל סיית לא יורד מהסוס, וגם לא מסביר למה עצרנו, אחרי שהקפיד להתקדם בקצב חסר רחמים כל היום.

אני משנה תנוחה כמיטב יכולתי, מרימה את הראש כדי לראות טוב יותר, וקולי המטושטש מחום ממלמל "הממ?" חסר פשר. סיית מסובב את ראשו לאחור ממקומו על האוכף. "שקט."

אני משתנתק למשמע קולו המהוסה ומבשר הרעות. אין לי ספק שאם לא אציית הוא לא יהסס להנחית עליי מכה שתגרום לי לאבד את ההכרה. הסיבה לטון החמור בקולו מתבררת מהר מאוד. כעבור שלושים שניות אוזניי קולטות קולות מרוחקים. כעבור שלושים שניות נוספות השביל מולנו מתמלא בפלוגת חיילים צועדים בטורים מסודרים, מגיניהם מונפים אל על, וחרבות חגורות בנדנים על גביהם. עשרים וחמישה, אולי יותר. מדיהם לא ירוקים, כמו המדים של סרן בארוז וחייליו, אלא אדומים כדם. דגליהם נושאים סמל של שני קולרים שזורים זה בזה, ורקמת השני מתנפנת ברוח הקלילה.

הם לא רואים אותנו, כי אנחנו מוסוים מאחורי מסך עלים וענפים. אין לי ספק שזה מכיוון. מסיבה כלשהי סיית לא רוצה להסגיר את נוכחותנו.

אולי הוא...

ניצוץ תקווה ניצת בחזי, אבל דועך במהירות. העובדה שהם

האויבים של סיית לא אומרת שהם יהיו חברים שלי. ייתכן מאוד שהם ינעצו חרב בליבי ברגע שאזעק לעזרתם. כמו כן, ייתכן שסיית יוכל לחסל בקלות שלושים חיילים ממש כפי שחיסל תריסר אתמול בלילה. אני צופה בחיילים חולפים בטור וליבי שוקע כשהם נעלמים מעבר לפיתול בשביל. אנחנו מחכים עד שצעדי מגפיהם נעשים מרוחקים, ולבסוף דועכים לחלוטין. כשדממה משתררת בעולם – מלבד נשימותיו הקצובות של סיית, צליפות זנב הסוס ויבבת הרוח הנמוכה בין העצים – והוא משוכנע שהחיילים התרחקו מספיק, הוא דוחק בסוס להמשיך להתקדם בשביל, עד שאנחנו יוצאים מהיער ונכנסים לעשב גבוה בצד השני.

הגענו למישורים.

עכשיו משתרעים לפנינו שדות שטוחים, ומאחר שאנחנו כבר לא צריכים לדלג על שורשי עצים וענפים כרותים, הסוס מאיץ כמעט עד לדהירה. נקישות הפרסות מהדהדות בגולגולתי הכואבת. שובי אומנם לא אומר מילה, אבל אני מזהה בו מתיחות חדשה, בהילות שלא הרגשתי הבוקר.

אם הייתי צלולה יותר אולי הייתי מצליחה להיזכר איפה ראיתי את סמל הפלוגה ההוא – קולרים אדומים שזורים זה בזה על רקע בד שחור. אולי הייתי קולטת עד כמה היינו קרובים להיתפס. אבל זה לא קורה. מחשבותיי מעורפלות. אני רואה את העולם מבעד למסך ערפל, גופי מצידו האחד, ותודעתי בצד השני. אני לא מצליחה לחבר ביניהם. אדמות המישור משתרעות למרחקים כמו ארץ בתולה שאין לה סוף. כמו שאר מחוזות התיכון, גם באזור הזה המלחמה הותירה את אותותיה. מאתיים שנות שפיכות דמים הפכו את האזור לשממה. שדות שהצמיחו יבולים בעבר הפכו לקברים המוניים, והגברים שעיבדו את האדמות האלה נקברו תחתיהן לפני זמן רב.

אנחנו לא רואים חיילים נוספים. אנחנו לא רואים אף נפש חיה. אני מניחה שרוב הרוכבים נשארים על השביל הראשי, וברדת הלילה עוצרים ללון באכסניה בשולי הדרך, לוגמים שיכר ליד האח, נהנים מקערת נזיד חם ומחליפים את סוסייהם היגעים בסוסים רעננים. הסוס של סיית כנראה לא זקוק לעצירה ללילה. הוא לא מראה שום סימני

עייפות, לא משנה אילו מרחקים הוא גומא ומהם תנאי השטח. מוחי הקודח תוהה אם הוא צאצא של סוסי הפקסירי. האגדה מספרת שהם יכלו לרוץ בשיא המהירות ימים שלמים, לשאת את בני הפיות שרכבו עליהם מקצה אחד של אנווין לקצה השני, אפילו בלי לעצור לשתות מים. יש כאלה שמאמינים שהיו להם כנפיים אדירות, כי דהירתם הייתה מהירה כמעט כמו תעופה.

אילו הרהורים מגוחכים, אפילו עבור מוחי הקודח. אם הפקסירי באמת היו קיימים, כולם נטבחו במהלך הדילול יחד עם רוכביהם. ההתקוממות הרצחנית לא חסה על אף ברייה שמוצאה בקסמי היסודות, החל בקיסרים רבי עוצמה וכלה באחרוני נציצי-האש. כמו כל שאר יצורי הקסם, גם הפקסירי חוסלו באותה יעילות ברוטלית שבני התמותה מפנים זה נגד זה כיום, במלחמותיהם הנצחיות. מלכי הנייר קצרי הרואי רוקחים מזימות, מדיחים זה את זה, טובחים ומחריבים, עד שכמעט לא נותר להם על מה לשלוט. הם שרפו הכול לאפר וביערו את כל היופי שפיאר את אנווין בעבר.

היצורים היחידים שנקרים בדרכנו הם רגילים בתכלית – פרות ששערן מדובלל וכבשים לא גוזזות שמלכות עשב בשמש, אם כי הן מתמעטות והולכות כשהשדות השטוחים מפנים את מקומם לגבעות משתפלות, ולבסוף לעלייה חדה. העשב והאדמה מתחלפים בסלעים ואבנים. בשעה שאנחנו מטפסים אני יונקת אוויר לריאותיי בשאיפות מאומצות, אבל אני לא בטוחה אם קוצר הנשימה נובע מהמחלה המחרפה או ממיקומנו בגובה.

החום שלי עולה כשהשמש שוקעת. כשאנחנו עוצרים לחניית לילה, תודעתי מיטשטשת וחוזרת לסירוגין. אני לא זוכרת שגלשתי מהסוס, ובכל זאת אני מגלה שאני עומדת על רגליי, כשהקרע מיטלטלת מתחתיי. ואולי רגליי רועדות מאפיסת כוחות? אני לא בטוחה. יד איתנה כברזל לופתת אותי כשהעולם מתעקם הצידה. פניו הקשוחות של סיית מופיעות לנגד עיניי. הוא שוב נראה זועף.

"אלים אדירים, את קודחת."

האם אני מרחפת?

האם הוא נושא אותי?

האם הוא יפסיק לזעוף מתישהו?

צחקוק קדחתני מאיים להימלט משפתיי. אני נאחזת בתודעה, אבל זה נעשה קשה יותר ויותר בכל רגע. עלטה כבדה יותר משמי הלילה השחורים מתחילה שוב לסגור עליי, לשאוב אותי לציפורניה. "שוטה עקשנית," מסנן סיית חרש כשהוא משכיב אותי על לוח אבן. מגעו הקריר נעים לעורי. "לא תביאי לי שום תועלת אם תמותי." מישוהו מצחקק. אולי זאת אני.

"הי." ידו סוטר על לחיי. "הישארי איתי. הישארי איתי." אני ממצמצת בכוח, מנסה לפקס את עיניי כדי לראות אותו בבירור. אולי החום מתעתע בי, אבל אני מוכנה להישבע שאני מזהה בעיניו הבעה שלא הופיעה בהן לפני כן – דאגה מבזיקה בהן לרגע, אבל נעלמת מהר כל כך עד שלא קשה לי לשכנע את עצמי שמוחי הקורח הזה אותה.

העיניים השחורות הן הדבר האחרון שאני רואה לפני שהמחלה לופתת את צווארי בידה הלחה, ולוחצת עד שאור העולם דועך וכבה.

פרק 4

אני מתעוררת לבדי.

עפעפי הכבדים נאבקים בי כשאני מצווה עליהם להיפתח. אני נמצאת במערה כלשהי, שעונה על קיר סלע מכוסה טחב. מתחתי יש אדמת חצץ דחוסה. תקרת אבן מסתירה את השמיים, ורק אלומת אור שמש קלושה מסתננת פנימה דרך חרך צר.

המקום הזה לא זכור לי.

רסיסי זיכרונות מהלילה חוזרים אליי. רגעי צלילות בין דמדומי החום. קסדת מתכת בוהקת לאור ירח. יד גדולה מונחת על מצחי כדי לבדוק את החום שלי. סלע מתנגש באבן צור, ניצוץ אש. עיניים עמוקות מביטות בעיניי. וקול צרוד מפציר מתוך החשכה המטושטשת. הישארי איתי!

שובי לא נמצא במערה, אבל סימנים מעידים שהוא היה כאן. גלימה שחורה עבה פרושה מתחתי. במרחק מה בוערת מדורה נמוכה ונטולת עשן, ומפיצה אור עמום בחלל המעופש. משהו מתבשל בין הגחלים – ארנבת, נראה לי, אם כי הריח מגרה כל כך שלא אכפת לי אפילו אם זאת חולדת נהרות. קיבתי הומה מרעב בקולניות.

כשאני שולחת יד אל בטני כדי להשקיט את רחשיה, חופש התנועה מפתיע אותי. מתישהו במהלך הלילה האזיקים הוסרו ממני. מאחר שהם היו עליי במשך ימים רבים, הקלילות החדשה בזרועותיי מוזרה לי. טפטוף הכאב הבלתי פוסק מהברזל הרעיל נעלם, אם כי הנזקים שהוא הותיר על עורי לעולם לא יחלימו לגמרי. אני בוהה בבשר הפצוע והמגורה של מפרקי כפות ידיי ומנסה לא לחשוב על

הצלקות שאשא עד סוף חיי. דאגות למראה החיצוני הן בזכוז זמן כשיש לי בעיות דחופות הרבה יותר. הזיהום חדר כמעט עד העצם; יהיה לי מזל גדול אם אחלים מספיק כדי להשתמש שוב בחץ וקשת או לתפור פצעים.

מכרסמים כלשהם שנעלמים מעיניי רצים בפניה, ואני מזנקת על רגליי. התנועה הפתאומית גורמת לי להתנודד בחוסר יציבות. החום אומנם ירד, אבל עדיין יש כאב עמום בגולגולתי. אני דוחקת אותו הצידה ומתמקדת בצעדים הבאים.

מים.

קודם כול לצורך שתייה, אבל גם לצורך רחצה. הייתי מטונפת עוד לפני שנפלתי בשבי, מרפש הביצות וצואת הסוסים ומנוסה של שבועות בלי רחצה, אבל עכשיו מצבי מחפיר אפילו יותר. ריחות זיעה ודם ונוזלי גוף יוצרים צחנה חריפה שתוקפת את נחיריי בחלל הסגור.

בעזרת האור אני מתקדמת במערה, כשידי מונחת על קיר מכוסה טחב, עד שאני מוצאת את הפתח. כשאני יוצאת אני מגלה להפתעתי שהשמש נמצאת במרום השמיים וזו שעת אחר הצהריים.

אחרי כמה צעדים אני מגיעה לשטח סלעי וחשוף. המערה מצונפת היטב בצלע גבעה עשויה סלעים ענקיים ומשוננים, כך שהיא מצוינת בתור מקום מחבוא. בעוד כמה צעדים לא אוכל לראות את פתח המערה כלל מבעד לשיחי הקוצים.

"אז את עדיין בחיים," מעיר קול שווה נפש מאחוריי.

הקול מקפיץ אותי, אבל אני לא מסתובבת. אני לא מסוגלת להביט

בו.

"אם את לא עומדת למות בקרוב... יש בריכת מים מתוקים ממש אחרי השיחים האלה. את יכולה ללכת להתרחץ." כעת, לאור היום, סיית לא נשמע מוטרד במיוחד משלומי, אבל לא שכחתי את ההבעה בעיניו אתמול בלילה, כשקדחתי מחוס. וגם לא שכחתי את הווידוי שלו.

לא תביאי לי שום תועלת אם תמותי.

הוא צריך שאישאר בחיים. אחרת כבר היה הורג אותי, או פשוט

נותן לחום לעשות את שלו. ועדיין, זה לא אומר שאני יכולה לסמוך עליו.

"הזרדזי", הוא מצווה בזעף. "זאבים משחרים לטרף בגבעות האלה בשעות הלילה, והסירחון שלך ימשוך את כל הלהקות באזור." אני חשה דקירת מבוכה חדה כסכין. אני שמחה שהוא לא יכול לראות את פניי, כי לחיי מתלהטות מתחת לזוהמה. אחרי שאני צולחת עוד כמה צעדים מהוססים הוא מדבר שוב. "ואל תנסי לברוח." הוא מפטיר אנחה יגעה. "אם תאלצי אותי לצוד אותך זה יקלקל לי את מצב הרוח."

אם מצב רוחו היה טוב עד עכשיו, אני לא להוטה לגלות איך נראה מצב רוחו הרע. ללא היסוס נוסף אני פוצחת בריצה מהירה ככל שרגליי הרועדות מאפשרות לי. אני מתקדמת בעקבות קול זרימת המים עד שאני מגיעה לבריכת רחצה קטנה תחת מפל עדין. פני המים מנומרים כתמי שמש צלולים עד כדי כך שאני רואה את הקרקעית, ואת הדגיגים הקטנים ששוחים בין הקנים. עקביי דורכים על אבנים עגולות וחלקות כמשי. חתיכת סבון פשוטה נחה על סלע שטוח ליד גדת הבריכה, ומתחתיה ערמת בד לבן ודק. לאחר עיון מעמיק יותר אני מגלה שזאת טוניקת צמר. טוניקה של גבר, לפי גודלה העצום – על גופי הקטנטן היא תיראה כמו שמלה יותר מאשר חולצה – וגם לפי הריח, תערובת גברית סמיכה של זיעה ועשן ותבלינים.

מחוזה מתחשבת כזו מצד שובי מהלך האימים נראית לי משונה, אבל אני לא מרשה לעצמי להרהר בזה יותר מדי כשאני פושטת את שמלתי ובגדיי התחתונים. הבד מטונף להחריד, עד שצבעו המקורי – ירוק בהיר וחינני – הפך לחום תחת שכבות הבוץ, הדם ועוד דברים שמוטב לא לציין.

אני זורקת את הבגדים למים הרדודים, לוקחת את הסבון ונכנסת לבריכה בעקבותיהם. המים קפואים. עור זרועותיי סומר כשאני טובלת את כל גופי, אבל זה לא מפריע לי. זה תענוג עצום להרוות את צמאוני, ותענוג גדול עוד יותר לשטוף את הזוהמה מעל גופי. פתיתי דם יבש – גם שלי וגם של החיילים ההרוגים – נושרים מעורי. נחלי בוץ נוטפים משערי. גון הפלטינה שלו נחשף מתחת לטינופת רק אחרי

שלוש חפירות. אני מסתבנת באופן יסודי מהרגיל ומקרצפת את עורי עד שהוא מאדים.

אחר כך אני מתחילה לעבוד על הבגדים. תחילה על השמלה התחתונה והבגדים התחתונים, ואז על השמלה עצמה. כשאני מסיימת הבד חוזר כמעט לצבעו הירוק המקורי, אבל אני יודעת שהכתמים הקשים ביותר לא ירדו לעולם. אם הייתי בבית הייתי פוסקת שהשמלה היא מקרה אבוד וזורקת אותה לאש, או אולי מכינה ממנה סמרטוטים לניקיון. אבל כאן איאלץ להסתפק בה למרות הכתמים.

אני מתפתה מאוד לשכב על סלע שטוף שמש עד ששמלתי תתייבש, אבל לא יודעת כמה זמן יעמוד לרשותי לפני ששובי יבוא לחפש אותי. ואני ממש לא רוצה שהוא ימצא אותי עירומה כביום היוולדי. אני סוחטת את בגדיי התחתונים כמיטב יכולתי ואז לובשת אותם. למרות מאמציי, בגדי הכותנה עדיין לחים ומעבירים בי צמרמורת קור. אני מהססת לפני לבישת הכותונת והשמלה, ושולחת מבט ממושך לטוניקה הצמר הלבנה המונחת על הסלע.

אני לא מעוניינת ללבוש אותה. המחשבה על החולצה של סיית כנגד עורי החשוף דוחה אותי. אבל ניסיוני כמרפאת לימד אותי שזה לא נכון לסרב לשכבה מחממת. אני לא בנויה להישרדות בחיק הטבע. הבגדים שלי נוצרו עבור האקלים החם והלח של סיהייבן, לא לתנאי קור כאלה.

אני מכריחה את עצמי ללבוש את הטוניקה, ומשתדלת לא לנשום עמוק כשריח המושק הגברי אופף אותי. אמרת הטוניקה מגיעה כמעט עד ברכיי; השרוולים נשמטים הרבה מעבר למפרקי כפות ידיי. אבל לפחות היא יבשה. עד כמה שמרגיז אותי להודות בזה, אני אסירת תודה על שכבת הבידוד שהטוניקה מעניקה לי כשאני לובשת מעליה את הכותונת והשמלה הלחות והכבדות.

אני מעיפה מבט לאחור על המערה, וחשש מפעפע בעורקיי. מחשבות על בריחה בכיוון ההפוך צצות בראשי, אבל אני יודעת שעדיף להתעלם מהן. אם אברח סיית יצוד אותי בקלות, כפי שצד את החיילים שלקחו אותי בשבי. בריחה תהיה צעד מטופש, במיוחד

במצבי הנוכחי, כשאני רעבה וחלשה. לא ארחיק לכת על כפות רגליי הפצועות.

אני בודקת את מצבן ומעווה את פניי. עכשיו שהן נקיות, קל יותר לראות את הנזק. הסוליות חבולות ומכוסות שלפוחיות. יש כמה חתכים עמוקים וכואבים שנוצרו כשברחתי ביער. העור מסביבם אדום ורוטט, ונושא סממני זיהום קלים.

זה לא טוב. ללא טיפול בחתכים אין לי ספק שהחום יעלה שוב. אני זקוקה לתרופה בדחיפות. או לפחות לנעליים, כדי למנוע פציעות נוספות. לצערי קשה לי להאמין שאתקל בסנדלריה באזור הזה. אני תולשת רצועת כותנה דקה מאמרת הכותונת שלי ועוטפת בה את כפות רגליי כמיטב יכולתי, ומתכווצת בכאב כשאני מהדקת את הקשרים. זה לא פתרון מושלם, אבל יותר טוב מכלום.

מלבד תקרית הלחם שהסגירה אותי, הטעות החמורה ביותר שלי הייתה שלא לקחתי את מגפיי שעמדו ליד הדלת בלילה הנורא ההוא, כשהצבא צר על חצי האי שלנו, סיהייבן. אבל לא היה לי זמן לקחת כלום, לא גלימה, לא צידה לדרך ולא צרור עשבי מרפא לטיפול בפציעותיי. האש התפשטה במהירות, והלפידים שהציתו אותה הונפו בידי גברים אכזריים, צמאים לאלימות.

אני אוטמת את עצמי בפני זיכרונות הלהבות וסלילי העשן. או צלצולי המתכת, או זעקות הייסורים. או קולו של איליי צועק כשהוא דחף אותי מחוץ לטווח הסכנה.

רוצי, ריה. רוצי כמו הרוח.

וכך עשיתי.

רצתי היישר לידי האויב.

סייט יושב ליד פתח המערה ומשחזיז את חרכו באבן משחזת. הוא לא נושא את עיניו מעבודתו כשאני נכנסת לקרחת היער בצליעה. הוא רק מהנהן לעבר גדם עץ סמוך, עליו נחה ארנבת צלוייה על עלה תרזה גדול.

"תאכלי משהו. לפני שתתמוטטי."

הטון הנוקשה שלו מקומם אותי. אני פותחת את הפה כדי לענות, אבל מרסנת את הדחף. ויכוח איתו לא יועיל לי, ולמען האמת, אני רעבה. גוועת ברעב, ליתר דיוק. כשהתרחצתי בבריכה מיששתי את צלעותי, והבליטות החדות העידו כמה דלה הייתה תזונתי בשבועות האחרונים.

חיכוכי הלהב באבן המשחזת לא פוסקים לרגע כשאני ניגשת לגדם העץ ותולשת חתיכת ארנבת באצבעותיי. יש לה ריח שממי, וכשאני תוחבת אותה לפי אני מגלה שטעמה טוב אפילו יותר. הלבטים מתנדפים ממני ברגע שהביס הראשון נוחת בקיבתי החלולה. אני מחסלת הכול תוך דקה – מכרסמת כל פיסת בשר עד העצם, כמו כלב נטוש שזולל שאריות מארוחת הערב של איש עשיר. אם הייתי לבד אולי הייתי מוצצת את מח העצם. כשהאוכל נגמר אני מרגישה שבעה עד להתפקע, ועם זאת עדיין רעבה כהוגן.

שער עורפי סומר כשאני מרגישה שעייניים ננעצות בי. אני מגייסת את שרידי הכבוד העצמי שלי, מניחה את העצם ומנגבת את אצבעותיי על עלה התרזה. אני מסתובבת לאט ומגלה שסיית מתבונן בי מהקצה השני של קרחת היער. החרב בידו מפסיקה לזוז.

אם הוא מופתע מהשינוי שהרחצה חוללה בהופעתי, הוא לא מציין זאת. מתחת לקסדתו, עיניו הכהות סוקרות את פניי בריכוז שמעביר בי צמרמורת. אנחנו מתבוננים זה בזה רגע ממושך באפס מעשה, בלי לומר מילה. לא אודה לו על האוכל; ציפור כלואה לא שרה עבור האיש שהכניס אותה לכלוב. הוא, מצידו, לא מסביר לאן הוא לוקח אותי או מה בכוונתו לעשות כשנגיע לשם; צייד לא מסביר את מניעיו ליצור שנפל במלכודתו.

האוויר נעשה כבד כשהדממה נמשכת. אני זוקפת את סנטרי בהתרסה. סוף-סוף סיית מכחכח בגרונו.

"אני מציע שתנוחי קצת. אנחנו יוצאים לדרך בעלות השחר, גם אם יעלה לך החום. כבר עיכבת אותנו יותר מדי."

זעם מסמא מציף אותי מייד. "הו, סליחה באמת, צר לי שאני מעכבת את החטיפה שלי." זרועי מתרוממת כדי להצביע עליו,

והתנועה מעוררת עווית כאב במפרקי המרוטש. "אני צריכה להזכיר לך שלא הייתי נמצאת כאן בכלל אם לא היית גורר אותי לאורך שדות ומישורים, האלים יודעים לאן?"

גבותיו הכהות מתרוממות, אם כי שאר תווי פניו נשארים מאובנים. כשהוא מדבר קולו שלו באופן מרתיח. "התחלתי לחשוב שאת אילמת." "בחלומות שלך," אני יורה לפני שאני מספיקה לעצור את עצמי. "הסתדרתי יפה מאוד לפני שצדת אותי כמו... כמו... איילת בר שאתה רוצה לפחלץ ולתלות על הקיר."

הוא מתבונן בי רגע ארוך. "ככה את קוראת לזה? אולי החום שיבש את דעתך. כי מנקודת המבט שלי, הצלתי אותך ממוות ודאי בירי הצבא האלדי."

"מן הסתם למטרות זדוניות כלשהן משלך."

ברוב חוצפתו הוא מגחך.

"אמרת..." אני חושקת שיניים. "אמרת שנצא לדרך בעלות השחר – לאן? לאן אתה לוקח אותי? איזה מלך אתה משרת? לא את המלך אלד, לאור העובדה שטבחת בחיילים שלו בלי למצמץ, אפילו שהם החשיבו אותך לאחד משלהם."

הוא לא עונה.

"ספר לי, לעזאזל איתך!"

אבל הוא רק מביט בי ללא רגש – כמו פסל שיש. אני רוצה לחנוק אותו. אני נושכת את שפתי כדי לא להגיד מילה נוספת, אם כי אלף שאלות עומדות לי על קצה הלשון. חמה בוערת משתוללת בחזי, מתחת לצלעותיי. הרסן שבו אני מחזיקה את מזגי החם רופף מאוד. איליי תמיד אמר שמצבי רוחי הם כמו סופות קיץ, שמתפרצות בן רגע ועלולות לחולל נזקים כבדים אם לא נזהרים.

לצערי, אני לא מטילה מורא על המפקד. באדישות מקוממת הוא מכניס את חרבו לנדנה וקם. מחטי אורן דבקים למכנסיו, והוא לא טורח לנער אותם. אפילו במקום מסתור נידח כזה הוא נשאר דרוך לקרב. רצועת העור החגורה על חזה הטוניקה שלו מלאה פגיוני הטלה. סכין חגורה על ירכו השמאלית, וסכין נוספת מבצבצת משולי מגפו. כשהוא מזדקף למלוא קומתו, קסדתו מלחכת את ענפי העץ

הסמוך. אני תוהה אם היא מולחמת לראשו, כי לא ראיתי אותו מסיר אותה ולו לרגע.

האם כך הוא מעביר את חייו? חמוש כולו, מוכן לקרב בכל רגע נתון? דרוך תמיד לקראת אויבים בלתי נראים?

"עלות השחר", קולו הנוקשה של סיית מנפץ את הדממה. "תהיי מוכנה לרכוב. לא אכפת לי אם תהיי על סף מוות."

"אחצה את הסף הזה בשמחה אם זה יחסוך ממני יום נוסף בחברתך," אני מטיחה בו, מטילה את שערי מאחורי כתפי וצועדת בתקיפות לעבר המערה, למרות הכאב בכפות רגליי. חצאיותיי הלחות משקשקות וסוטרות על קרסוליי החשופים.

יהיה לי קר מאוד הלילה אם אישן במצב כזה. המדורה הקטנה במערה לא מספקת חום רב כנגד צינת החורף שעומדת להתגבר. לאחר שאני מתקדמת כמה צעדים לתוך המערה אני שומעת את סיית ממלמל לעצמו בקול נמוך.

"אולי היה עדיף אם היא הייתה אילמת."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן